

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 231/2015
01.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље Д.Н. из Б., чији је пуномоћник М.Д., адвокат из Б., против туженог ЈП „Водовод и канализација“ из Гроцке, чији је пуномоћник Д.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3667/12 од 13.05.2014. године, у седници одржаној на дан 01.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3667/12 од 13.05.2014. године, ОДБИЈА жалба тужиље и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Првог основног суда у Београду 17 П1 број 4875/11 од 24.04.2012. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр.4875/11 од 24.04.2012. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи решење туженог број 2053 од 08.09.2008. године којим је тужиља проглашена вишком запослених и решење туженог број 2056 од 08.09.2008. године којим је тужиљи отказан уговор о раду као неоснован, ставом другим изреке, одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да је врати на рад и распореди у оквиру њене школске спреме као неоснован и ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужиље Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 3667/12 од 13.05.2014. године, преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев и поништио решења туженог број 2053 од 08.09.2008. године и број 2056 од 08.09.2008. године и обавезао туженог да тужиљу врати на рад, преиначио решење о трошковима тако што је одбио захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка а обавезао туженог да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати 45.750,00 динара, и одбио захтев тужиље да се обавезе тужени да јој накнади трошкове првостепеног поступка од још

18.750,00 динара до тражених 64.500,00 динара, те обавезао туженог да тужиљи на име трошкова поступка по жалби исплати 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужени побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења из члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је засновала радни однос код туженог на неодређено време на радном месту стручног сарадника, са дужношћу ступања на рад 19.02.2008. године. Решењем туженог број 2053 од 08.09.2008. године, тужилца је услед организационих промена и смањења обима посла постала вишак запослених због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређена почев од 08.09.2008. године и решењем број 2056 од 08.09.2008. године отказан јој је уговор о раду број 322 од 22.02.2008. године због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређена. Тужени је тужилци исплатио отпремнину у висини од 81.187,60 динара на дан 10.09.2008. године, на рачун отворен код S.G.B.S.. Из изјаве од 29.09.2008. године, под бројем 2250 утврђено је да је шеф рачуноводства туженог попунила вирман са погрешним текућим рачуном тужилце на износ од 81.187,60 динара који је уплаћен на рачун тужилце код S.G.B., на дан 10.09.2008. године. Тужилца је дана 10.09.2008. године поднела тужбу ради поништаја решења о отказу уговора о раду јер јој није исплаћена отпремнина пре отказа уговора о раду, решење о отказу чини незаконитим.

Тужени је Правилником о организацији и систематизацији послова од 07.07.2008. године, утврдио број запослених и којим није предвидео радно место стручног сарадника. Тужилци није могло бити омогућено обављање других послова код туженог а тужени није донео програм решавања вишка запослених јер није утврдио престанак потребе за радом више од 10% запослених на неодређено време.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев налазећи да је тужени тужилци отказао уговор о раду решењем од 08.09.2008. године, а иако јој је отпремнину исплатио 10.09.2008. године, решење није ништаво јер је исплата отпремнине извршена после датума означеног као датум престанка радног односа због техничке грешке приликом исплате.

На основу истог чињеничног стања другостепени суд је закључио да је решење о отказу уговора о раду тужилци незаконито јер је тужени исплату отпремнине извршио два дана након доношења решења о отказу уговора о раду, сматрајући да исплата отпремнине на дан 10.09.2008. године није резултат техничке грешке већ пропуст радника банке приликом вршења уплате новчаног износа отпремнине на текући рачун тужилце, зашта тужилца не може сносити

последике. Због тога је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиље.

Основано се у ревизији туженог истиче да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да исплати отпремнину у висини утврђеној Општим актом или уговором о раду и најмање у висини одређеној чланом 158. истог закона, а редослед радњи послодавца који примењује овај основ да би запосленом отказао уговор о раду одређен је чланом 182. истог закона. Исплата отпремнине је услов престанка радног односа због престанка потребе за радом запослених. Међутим, решење о престанку радног односа неће бити ништаво ако је исплата извршена после датума означеног као моменат престанка радног односа због грешке у обрачуну зараде, ако је исплата извршена касније као резултат споразума између послодавца и запосленог, у случају да није закључен споразум али је запослени примио отпремнину пре поднете тужбе за поништај одлуке о престанку радног односа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, а наиме да је због грешке радника банке тужиљи отпремнина исплаћена два дана после донетог решења о отказу уговора о раду, истог дана када је поднета тужба за поништај отказа уговора о раду због тога што тужени није исплатио отпремнину, то по налажењу Врховног касационог суда, решење о отказу уговора о раду тужиљи не чини ништавим.

Како је тужени поступак оглашавања вишка запослених спровео у складу са одредбама закона и тужиљи исплатио отпремнину због грешке радника банке, истог дана када је тужиља поднела тужбу за поништај отказа уговора о раду, због тога што јој није исплаћена отпремнина, Врховни касациони суд је преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду те је одлучио као у изреци применом члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**